Însemnări de la plenara clubului Dinamo

Imaginea unei activități rodnice

Plenara consiliului Clubului Dinamo, care a avut loc nu de mult, ne-a oferit — ca și cu alte prilejuri asemănătoare — o concludentă imagine de ansamblu a prodigioasei activități ce se desfășoară în cadrul acestei unități fruntașe a sportului de performanță din țara noastră.

Darea de seamă prezentată de președintele clubului, Ion Nae, ca și numeroasele luări de cuvînt de la tribuna plenarei, s-au referit pe larg la activitatea și rezultatele obținute în anul precedent (1969) de către sportivii dinamoviști, scoțind în evidență — în raport cu obiectivele cuprinse în chemarea la întrecere adresată celorlalte cluburi și asociații sportive din țară — ceea ce a fost, pozitiv și valoros, dar analizînd totodată, în spirit critic și autocritic, deficiențele și lipsurile constatate, cauzele acestora.

Cu justificată mîndrie a fost subliniată contribuția adusă de reprezentanții clubului Dinamo, și în anul care a trecut, la continua afirmare a sportului românesc în lume, la creșterea prestigiului său internațional. Această contribuție poate fi convingător exprimată prin cele 7 medalii de aur, 10 de argint și 7 de bronz cucerite la campionatele mondiale și europene disputate în 1969 (lupte greco-romane, caiac-canoe, tir, box, atletism și canotaj). Deosebit de semnificativ este faptul că la ramurile de sport mai sus menționate un număr de 62 sportivi dinamoviști s-au clasat oficial, în anul trecut, între primii zece din Europa, cu rezultate de certă valoare. Reprezentanții clubului Dinamo au adus, de asemenea, sportului românesc 19 titluri de campioni balcanici și tot ei și-au trecut în palmares 165 titluri de campioni naționali, îmbunătățind, în același timp, 65 de recorduri ale țării.

În strînsă legătură cu realizarea acestor frumoase performanțe, participanții la plenară au apreciat ca deosebit de pozitiv faptul că marea majoritate a celor peste 200 de sportivi dinamoviști nominalizați pentru Jocurile Olimpice din 1972 (printre aceștia, alături de consacrații Aurel Vernescu, Ivan Patzaichin, Calistrat Cuțov, Ion Monea, Marcel Roșca, Leonida Caralosifoglu, Cornel Penu și alții, figurează numeroși tineri, a căror evoluție marchează o viguroasă ascensiune în ultima vreme, cum sînt canotorii Ion Iacob, Mihai Zafiu, Roco Rujan, boxerii Paul Dobrescu, Nicolae Păpălău și Ion Györffi, atleta Elena Vintilă, cicliștii Teodor Vasile și Const. Grigore, voleibaliștii Cornel Oros și L. Dumănoiu, luptătorul Mandea, halterofilul Dan Georgescu, fotbaliștii Dinu, Dumitrache și Sălceanu etc.) și-au realizat normele stabilite pentru anul 1969, menținîndu-și sau cîștigînd noi poziții în ierarhia continentală.

Evident, acest bilanț remarcabil își are, în bună măsură, explicația în perseverența cu care biroul consiliului clubului și organele tehnice au urmărit creșterea calitativă a procesului de instruire, îmbunătățirea conținutului antrenamentelor și desfășurarea acestora la un înalt grad de exigență. În această direcție s-a pus accent pe mărirea volumului și intensității în antrenamente (6—10 antrenamente într-un ciclu săptămînal), pe aplicarea metodelor și mijloacelor moderne de pregătire, pe individualizarea procesului de antrenament, pe dezvoltarea calităților tehnice și fizice, toate acestea corelate cu un regim de viață corespunzător. Bineînțeles, reușita a depins și de gradul de competență, pasiune și exigență al antrenorilor, din rîndul cărora adevărate exemple le oferă Radu Hutan, Dan Niculescu, Constantin Dumitrescu, Dumitru Nicolae, Ștefan Petrescu, Nicolae Voicu, Gh. Constantinescu, Stavru Teodorof, Viorica Udrescu, Viorel Manciu și alții.

Aprecieri pozitive a întrunit și activitatea desfășurată cu copiii și juniorii, preocupare din ce în ce mai susținută la clubul Dinamo pentru creșterea elementelor proprii. Astfel, în anul 1969 au fost promovați în primele echipe ale clubului 17 juniori, iar 20 de juniori au realizat norma de clasificare pentru titlul de maestru al sportului sau categoria I și a II-a. Totodată, numeroși juniori de la Dinamo au fost cedați altor cluburi, 22 dintre ei promovînd în formații divizionare.

De altfel, grija pentru selecționarea și formarea tinerilor sportivi, care a devenit tradițională la Dinamo, și-a găsit recent o nouă confirmare prin inițiativa luată de a se deschide, în prima zi a săptămînii, porțile parcului sportiv din șos. Ștefan cel Mare pentru toți copiii dornici de a face sport.

Cum am precizat, însă, la începutul acestor rînduri, plenara clubului Dinamo nu s-a limitat la elogierea aspectelor pozitive din activitatea anului trecut, ci a analizat, într-un spirit de exigență, și neajunsurile sau deficiențele manifestate.

Participanții la plenară au apreciat că rezultatele obținute în 1969 la atletism, fotbal, handbal și rugby nu corespund posibilităților reale, atît în raport cu potențialul uman, cît și cu condițiile de pregătire. La unele grupe de lupte, la atletism, volei fete și chiar handbal se lucrează încă cu elemente fără calități și perspective, iar în activitatea unor secții au existat perioade de scăderi, îndeosebi cînd antrenorii au fost solicitați, timp mai îndelungat la loturile naționale. Critici îndreptățite au fost aduse și unor sportivi nominalizați pentru viitoarele Jocuri Olimpice care nu s-au străduit să-și realizeze performanțele prevăzute pentru anul 1969, cum sînt Vasile Dumitrescu, Mihaela Peneș, Virgil Țibulschi, Ioana Stancu — atletism, Vasile Antoniu — box, Emil Rusu — ciclism, Gh. Mincu și Gh. Teleman — haltere, Ion Enache — lupte, Gh. Sicorschi — tir, Gh. Stoian și Gelu Smereciuschi — volei și alții.

Un spațiu larg a fost acordat la plenară dezbaterii problemelor de etică, constatîndu-se că în ciuda eforturilor depuse pînă acum pe linie educativă continuă încă să se manifeste diferite abateri de la disciplină, de la respectarea normelor de conduită pe terenul de sport și în societate, care umbresc prestigiul clubului și diminuează valoarea performanțelor sportive.

Printre cei citați la acest neonorant capitol s-au aflat componenții echipei de rugby, fotbaliștii Coman și Pircălab, luptătorul Ion Enache, voleibalistul Gh. Stoian, baschetbalistul Radu Diaconescu, hocheistul Gheorghe Hutanu. La plenară s-a mai atras, însă, atenția și asupra concepției despre muncă și viață a unora dintre componenții echipei de fotbal, care cam lasă de dorit.

În încheierea lucrărilor plenarei, cei prezenți au dezbătut și adoptat un judicios plan de activitate pentru anul în curs, cu obiective bine precizate pentru fiecare dintre secțiile clubului.

I. MITROFAN

STEAUA A PIERDUT, ÎN PRIMUL RÎND, DIN CAUZA PROPRIILOR CARENȚE

— interviu telefonic cu antrenorul emerit N. Nedef —

Marți noaptea, după terminarea meciului V.f.L. Gummersbach-Steaua București (încheiat cu scorul de 15—8 în favoarea handbaliștilor vest-germani), am avut o convorbire telefonică cu antrenorul federal NICOLAE NEDEF, care a însoțit delegația campionilor noștri la Dortmund. Ora tîrzie la care am primit legătura nu ne-a permis relatarea ei în numărul nostru de miercuri. Iată, în esență, discuția.

— Așadar, fragilul avantaj de la București n-a fost suficient pentru ca Steaua să urce ultima treaptă în „C.C.E.". Alături de Dynamo Berlin, campioana R. D. Germane, s-a calificat în finală V.f.L. Gummersbach. Ce a determinat înfrîngerea jucătorilor români ?

— În primul rînd lipsa de forță fizică pentru a susține dura dispută cu campioana R. F. a Germaniei. Apoi, cunoscutele carențe din apărare. Este edificator faptul că Schmidt a înscris șutînd printre apărătorii români care-l mascau pe portar. Înaintarea a fost și ea la un nivel necorespunzător. Gruia, sever marcat, n-a putut înscrie decît de 3 ori, iar colegii săi din sistemul ofensiv n-au știut să-l înlocuiască. Un amănunt : în prima repriză, timp de 21 de minute Steaua nu a marcat nici un gol !

— Ce ne puteți spune despre modul cum s-a jucat, despre atmosfera de la Westfalenhalle, despre arbitraj ?

— Jocul a fost extrem de dur, mult mai dur decît la București. Gruia și ceilalți atacanți români au fost brutalizați, grație indulgenței nepermise a arbitrilor danezi Paul Ovdal și Jack Rodil. N-aș mai vrea să văd niciodată un astfel de spectacol care nu constituie un mijloc de propagandă pentru handbal ci, dimpotrivă. Cei 13 000 de spectatori au transformat Westfalenhalle într-un vacarm de nedescris. Din toate acestea nu trebuie însă să se înțeleagă că Steaua nu poartă, în principal, vina pentru eșecul suferit. Nu trebuie uitat faptul că steliștii au ratat 4 lovituri de la 7 m : Popescu 2, Gruia și Cristian cîte una.

Am încheiat convorbirea cu antrenorul emerit Nicolae Nedef gîndindu-ne că federația internațională trebuie să facă ceva pentru salvarea acestei competiții, pentru ca handbalul să nu alunece pe panta unor durități care să-i scoată din preferințele iubitorilor sportului. Poate că programarea semifinalelor și a finalei pe terenuri neutre sau anularea sistemului de calificare prin golaveraj ar contribui la aceasta. În mod sigur însă, supravegherea desfășurării întrecerilor de către delegați ai forului suprem al handbalului ar stopa avalanșa de duități, i-ar obliga pe arbitri să conducă corect.

În final, două informații. Lotul folosit de Steaua : Dincă, Belu—Oțelea, Gruia, Goran, Gațu, Marinescu, Popescu, Cristian, Savu, Coașă, Iacob ; echipa Steaua revine joi de la Dortmund.

Hristache NAUM

ÎN LOC DE TELECRONICĂ

Citeodată, ca azi, miercuri, 15 aprilie 1970, orele 7,15 — e de prost gust să fii telecronicar.

Citeodată — ca azi, miercuri, 15 aprilie 1970, cînd trei oameni... — e de prost gust să fii analitic, subtil, inteligent, hazos, și așa mai departe. Citeodată, ca azi, înțelegi ce înseamnă „și așa mai departe". Niciodată, în istoria omenirii, nu s-a întîmplat așa cu oameni aflați atît de departe. Rareori ni s-a dat prilejul înfricoșător să înțelegem — în calitate de oameni — ce înseamnă departe, oxigen, om.

Citeodată — ca azi, în clipele astea — nu trebuie scrise telecronici.

Citeodată, trebuie să înțelegem că ce ne agită pe noi, în tribune — e meschin.

Citeodată nu mai contează cu cine ții și cu cine nu ții. Ce ți-a plăcut și ce nu ți-a plăcut. Citeodată, e absolut necesar să știi că persoana ta nu contează — și important e doar dacă un om, doi oameni, trei oameni au sau nu oxigen pînă mîine, pînă poimîine.

Sînt zile — ca aceea de azi — cînd în loc să scrii, e fair-play să taci și, dacă ești credincios, să te rogi, iar dacă nu, să te rogi necunoscutului.

E ceea ce-mi permit să vă rog azi, la ora aceasta de dimineață, cînd nu se știe nimic precis cu acei trei oameni, dacă acei trei oameni... Îmi permit să vă rog — în numele sportului, al singurei „meserii" în care înfrîngerea nu duce la deznădejde — să tăcem, uitînd de Mexic, de fotbal, de...

BELPHEGOR

Mediocritatea juniorilor, o tristă realitate

A doua ediție a campionatului național de baschet al juniorilor și școlarilor s-a încheiat cu un meci excepțional, cu adevărat demn să semneze actul final al unei competiții de însemnătatea celei desfășurate la Cluj. Este vorba de jocul Liceul 35 Buc. — Șc. sp. Pitești, în cursul căruia numerosul public a putut viziona un spectacol baschetbalistic cum rar se întîlnește chiar și între formațiile de seniori: combativitatea, aplicarea diferitelor sisteme de apărare și tactici în atac, schimburi de ritm și o evoluție a scorului dramatică — toate acestea au fost oferite de tinerii jucători ai celor două echipe, care merită felicitări pentru splendida propagandă făcută baschetului.

Din păcate, aceasta a fost una din puținele partide care s-au ridicat la nivelul pretins de un turneu final al diviziei școlare și a juniorilor. În rest, am asistat la întîlniri anoste, cu cîștigătoare cunoscute dinainte, sau după numai cîteva minute de joc și cu învinse resemnate. Din acest punct de vedere, al echilibrului valoric, competiția a suferit (mai ales la fete), ceea ce ne îndreptățește să sugerăm o revizuire a împărțirii serilor astfel ca să se evite favorizarea unor echipe de valoare mai scăzută.

De altfel, și ceea ce este mai important, nu dezechilibrul valoric a deranjat cel mai mult, ci lipsa de perspectivă. Ne referim la : *1. Absența jucătorilor cu talie înaltă, la nivelul cerințelor internaționale (la Cluj nu a evoluat nici un jucător peste 2 m și nici o jucătoare peste 1,85 m; 2. Absența unor elemente excepționale, prin care să avem speranța suplinirii giganților. (Este drept, unii jucători cu talie medie sau mică au arătat calități, dar nu cu totul ieșite din comun).*

În aceste condiții mai sînt de mirare rezultatele submediocre obținute de reprezentativele române de juniori și junioare la competițiile internaționale? Oare antrenorii echipelor școlare și de juniori nu pot vedea mai departe de propriul interes (a se citi : clasarea cît mai bine în competițiile interne), nu au învățat nimic din ceea ce au văzut la echipele străine? Mediocritatea domnește asupra competiției supreme a juniorilor, ca urmare firească a selecției făcute fără exigență și a unui proces de instruire desuet față de ceea ce se petrece în baschetul internațional la nivelul juniorilor (rezultatele de la „europene", „balcaniade" fac inutile alte argumente).

Concluziile se impun, măsurile de asemenea. Și cît mai urgent, pentru că și așa baschetul nostru a pierdut multe trenuri!

În final, vom consemna atenția dată de F.R.B., M.I. și C.J.E.F.S. Cluj acestor finale prin programarea lor în spațioasa sală a sporturilor, prin delegarea a doi arbitri internaționali (Alex. Dăniilă și Gh. Dutka) și a doi candidați internaționali (V. Kadar și M. Aldea), prin preocuparea generală pentru ca juniorii să simtă că este vorba de un mare eveniment pentru ei. Și din acest punct de vedere intențiile au devenit un fapt lăudabil.

D. STANCULESCU

DUPĂ PATRU ANI

„PEDAGOGIC ORADEA" ARUNCĂ MĂNUȘA „TITANILOR"!...

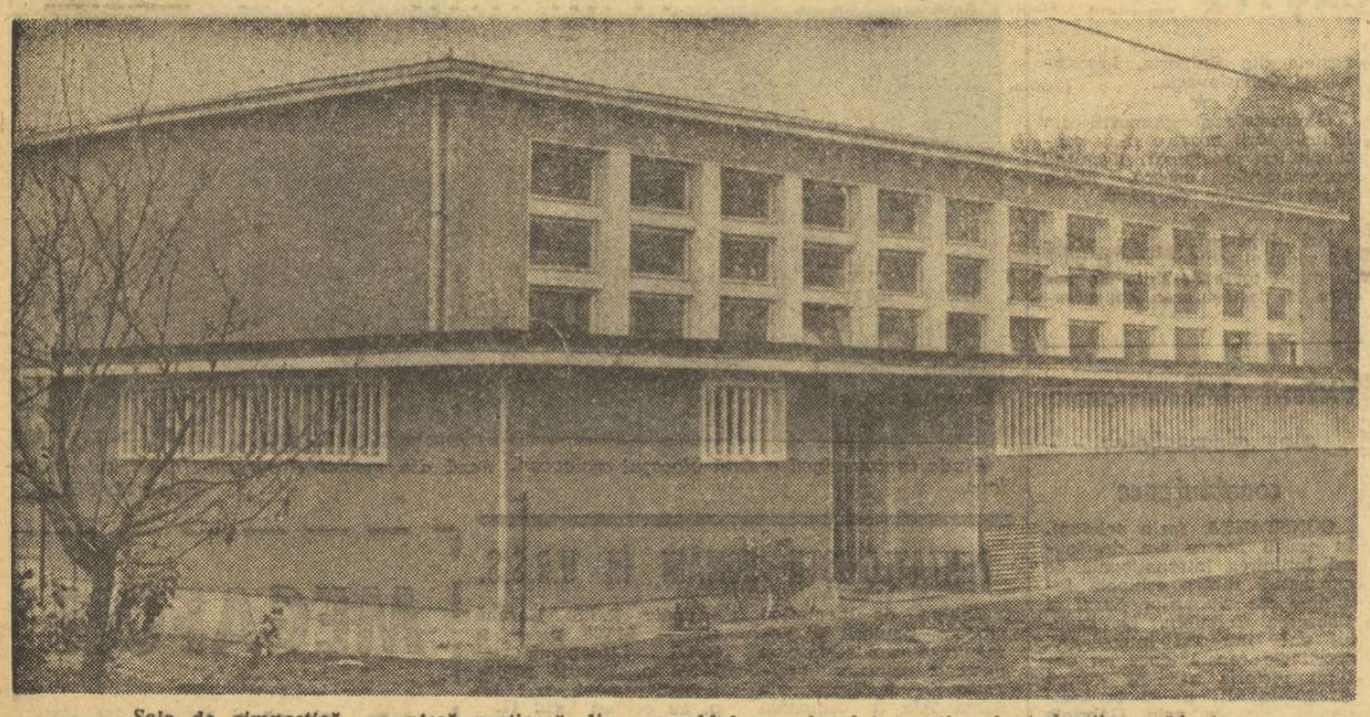

Sala de gimnastică — o piesă prețioasă din ansamblul complexului sportiv al studenților orădeni

Handicapate de cluburile „titan" — cum sînt denumite în nomenclatorul sportiv universitar „U" Cluj, „Poli" Timișoara, Universitatea București sau Medicina Tg. Mureș, și de cele care cumulează toate forțele unui oraș — gen Universitatea Craiova —, cluburile sportive de existență recentă (în special cele ale institutelor pedagogice, au în general, o prezență anonimă cu foarte rare sclipiri care să le impună atenției publice.

Comportarea lor timidă, manifestată în mai toate disciplinele sportive abordate și pe parcursul a campionate întregi, primește ca motivație argumentele legate de acea salvatoare formulă : **„Sîntem la început de drum"** deci „n-avem experiență n-avem bază materială n-avem bani etc.".

Iată, însă, că într-un colț de țară (acolo de unde presiunile asupra Bucureștiului nu se pot exercita în orice moment), un tînăr club sportiv s-a hotărît să înfrunte marile inconveniente : lipsa tradiției sportive și a bazei materiale, reușind ca, numai după patru ani de muncă titanică, să iasă la... bătaie ! Bătaie care, în limbajul sportiv se cheamă întrecere sportivă ! Întrecere sportivă în cadrul căreia CLUBUL SPORTIV UNIVERSITAR PEDAGOGIC ORADEA — căci la ei se face referirea — a și cîștigat întîietatea în clasamentul celor mai harnici și mai gospodari sportivi universitari, realizînd o bază sportivă de proporții impresionante (pentru un timp atît de scurt), complex ce urmează să fie „rotunjit", adăugindu-i-se, în următorii doi ani, alte construcții și amenajări.

DOMINIONUL NOSTRU, cum le place studenților de la Pedagogic Oradea să-și numească baza sportivă ai cărei stăpîni sînt, se compune, la ora actuală, dintr-un teren de fotbal cu pistă de 400 m, pentru alergări, plus un teren (fotbal) pentru antrenament, din platformă — cu zgură — pentru jocuri sportive (volei, baschet, handbal) și dintr-o omonimă a ei bituminizată, din teren pentru aruncări — atletism, dintr-o sală de gimnastică — pe care o mai numesc (apropiind-o mai fidel de reala ei destinație) și sală de educație fizică —, din sală de gimnastică modernă, de atletism, de forță, de culturism, de mișcare.

„Dominionului" sportiv orădean i se va mai adăuga, pînă în 1972, o sală de jocuri, bazine de înot acoperit și descoperit, vestiare și grup sanitar pentru întreaga bază a institutului.

„Cum s-a reușit o atare performanță ? — se întreabă pentru noi, înțelegîndu-ne căutările, secretarul clubului sportiv, prof. Vasile Popa. **Beneficiind de o părintească înțelegere a Ministerului Învățămîntului, a C.N.E.F.S.-ului și a conducerii superioare a institutului nostru și de un sprijin larg din partea diferitelor organe și instituții locale cărora, pe această cale, le mai mulțumim încă o dată. Acestor factori li s-au adăugat munca neobosită a cadrelor didactice și entuziasmul studenților care au lucrat eroic dorind să la cît mai urgent în stăpînire „dominionul" sportiv. Dorință care le-a izbîndit, de altfel".**

Urmărind, în primul rînd, ridicarea și consolidarea bazei sportive, studenții și specialiștii clubului sportiv studențesc n-au exclus, însă, performanța sportivă, acordîndu-i cam tot atîta atenție cît și „dominionului". Iar dacă rezultatele n-au atins aici nivelul celor obținute în celălalt domeniu, faptul nu este motivat prin acel salvator „sîntem la început de drum", ci datorat **„unei greșeli tactice în care am căzut"**. Greșeală care se cheamă

TENDINȚA SPRE GIGANTISM

— cum o numește lectorul univ. Aurel Encuțescu, prodecanul Facultății de educație fizică a Institutului pedagogic Oradea. **„Am pornit vijelios, legitimîndu-ne opt secții de performanță fapt ce a avut drept urmare o dispersare a forțelor care, în consecință, a dus la retrogradarea unor echipe și la subrezirea poziției altora. Faptul ne știrbea, pe de o parte, autoritatea, pe de alta ne greva serios bugetul, știut fiind că o echipă de volei sau baschet înghite anual circa 70 000 lei, contravaloarea a două terenuri cu bitum. Am recurs atunci la o simplificare, oprindu-ne numai la secțiile care dăduseră rezultate (atletism, tir, schi, gimnastică). Rezultatul acestei concentrări ? Cîteva poziții fruntașe în campionatele țării și construirea acelei baze sportive complexe și excepțional dotate".**

Amintitele poziții fruntașe sînt concentrate în acel favorabil loc — șase — pe care Pedagogic Oradea îl deține în clasamentul general (la atletism, gimnastică sportivă și modernă, schi, șah, judo) al celor 37 de cluburi universitare, imediat după „titanul" Politehnica Timișoara și mult înaintea celuilalt „titan" universitar „U" Cluj, ocupant al poziției... 21.

ACELEAȘI DREPTURI PENTRU TOȚI 800

Dincolo de realitățile menționate, vizita la „Pedagogic Oradea" ne-a mai relevat una la fel de importantă prin semnificațiile sale : aici, în această mică citadelă universitară — pe care locuitorii ei și autorii revistei „Gaudeamus" o numesc Alma Mater Crisinensis — nu există privilegiați la activitatea sportivă. Toți cei 800 de studenți cît însumează institutul în cele cinci facultăți ale sale au aceleași drepturi la vastul „dominion". Am aflat, astfel, că fiecare facultate are, de două ori pe săptămînă, libertatea (și obligația în același timp) să populeze, vreme de circa trei ore, fiecare bază sportivă (în afara orelor de educație fizică înscrise în programa universitară), ajungîndu-se astfel ca fiecare student să realizeze... involuntar circa patru antrenamente pe săptămînă.

Acestei lăudabile măsuri i se mai adaugă una, cert, singură în țară : aceea de a introduce, în căminele studențești, înviorarea sub o formă evoluată a ei. După tablouri orientative, care mobilează interiorul fiecărui dormitor, tinerii locatari execută, cu haltere, extensoare și gantere — ce au fost donate tuturor căminiștilor — exerciții specifice fiecărei perioade de antrenament personal. Astfel, în micul perimetru al căminului și în cel vast al „dominionului" — aflat în imediata vecinătate a facultăților — studenții Oradiei sînt permanent invitați la mișcare, solicitare care primește, în proporție de sută la sută, răspuns favorabil.

★

Pornit timid, pe un teren arid, Clubul sportiv universitar Pedagogic Oradea a reușit, numai după patru ani de existență să-și fortifice ființa și să-și creeze o solidă bază de lansare atît spre înalta performanță cît și spre activitatea sportivă de masă înțeleasă în sensul ei major.

Fără nume și tradiție, cu entuziasmul specific „începutului și ambiția celor ce vor să iasă la lumină, „Pedagogic Oradea" anunță una din marile surprize : o victorie asupra titanilor.

Nușa MUȘCELEANU

CRAUL, BRAS, DELFIN...

JUNIORI MARI

Dacă numărul piscinelor și înotătorilor sînt factori cantitativi de care depinde nivelul performanțelor, în aceeași măsură la progres contribuie și alte elemente de ordin calitativ. Unul dintre acestea este sistemul competițional, care reglează de fapt conținutul activității de pregătire. Formulele competiționale ar trebui să respecte necesitățile metodice, iar soluțiile păstrate din inerție, care frînează dezvoltarea, trebuie cît mai repede abandonate. De cîțiva ani se atrage atenția că juniorii mari, la înot (17—18 ani), sînt un refugiu pentru copiii la care s-a greșit pregătirea și care ocupă timpul de lucru al antrenorilor, aglomerînd calendarul competițional. Admițînd necesitatea unui stadiu de pregătire pentru talentele care își încep mai tîrziu activitatea, se poate acorda credit de la caz la caz. Dar copiii cu un stagiu normal de pregătire și care la 16 ani nu pot aspira către podiumul seniorilor, la nivelul performanțelor noastre, trebuie să încerce altceva.

Performanțele majorității înotătorilor din această grupă de vîrstă sînt în descreștere sau stagnare. Din fiecare generație, 3—4 sportivi reușesc să mai păstreze ritmul. Ar fi normal să fie mai mulți, dar cum nu sînt, campionatul de juniori este o formalitate.

În 1967, la juniorii mari s-au înregistrat 261 de participări pentru 30 de titluri de campioni. Dintre aceștia, au rămas în activitate pînă în 1970 doar 4 sportivi, dintre care Sterner, Giurasa și Covaci erau, la dată respectivă, în lotul republican de seniori. În 1968, pentru 30 de titluri au fost 213 participări. Numeroase finale s-au disputat cu 2 sau 3 concurenți. În 9 probe, rezultatele juniorilor mici sînt mai bune decît ale juniorilor mari, iar la unele probe de juniori mari participă și cîștigă juniorii mici. Dintre campionii programați cu acest prilej continuă să activeze doar 3 înotători. La campionatele din 1969 s-au desfășurat 29 de finale, cu 208 participări. Doar la cîteva probe s-au disputat serii preliminare. În rest, finalele au avut 6, 5, 4, 3, 2 sau 1 singur concurent. Întrucît craulul este procedeu principal, iată situația la fete :

100 liber junioare mari : loc. I — 1:08,0 ; loc. VII — 1:18,0 ; *junioare mici :* loc. I — *1:06,9 ; loc. VII — 1:12,2.*

200 liber jr. mari : loc. I — 2:28,6; loc. VII 2:42,7; *jr. mici:* loc. I — 2:27,6 ; loc. VII — 2:38,9.

400 liber jr. mari : loc. I — 5:18,3 ; loc. IV — 5:56,0 ; *jr. mici :* loc. I — 5:18,2 ; loc. IV — 5:41,0.

800 liber jr. mari : loc. I — 10:56,6 ; loc. IV — 12:24.4 ; *jr. mici :* loc. I — 10:54,6 ; loc. IV — 11:54,2.

În 1970, Almer, Miclăuș, Movanu, Cosmescu, Cerbeanu și Coroiu trebuie să-și propună, în gradarea firească a obiectivelor, cîștigarea titlului de campioni de seniori, mai ales că toți aceștia sînt membri ai lotului republican și doresc să participe la campionatele europene.

Despre inutilitatea acestei categorii competiționale s-a creat o opinie care, în 1969, a evoluat pînă la unanimitate. În colegiul de antrenori s-a votat desființarea ei, dar o prudență birocratică, generată de teama de idei, amînă, însă, sine die, aplicarea acestei hotărîri. *Ar fi logic, deci, să avem o singură categorie de juniori* (al cărui campionat să se dispute o dată cu copiii din grupa A), o singură competiție cît mai aerisită pentru celelalte categorii de copii și un campionat absolut al seniorilor. *În afară de simplificarea competițională, această soluție ar elibera niște antrenori de ocupații fără perspectivă și ar degreva bugetele secțiilor și federației de niște cheltuieli apreciabile și inutile.*

Sîntem datori să aplicăm în permanență cele mai raționale soluții tocmai pentru a permite o evoluție tehnică normală copiilor și juniorilor existenți. Să nu uităm că înotul este o disciplină olimpică principală, iar străduința de a păstra cadența ne obligă la optimizarea permanentă a mijloacelor și formelor de pregătire.

Remus DRAGUȘANU

Unde a fost spiritul organizatoric ?

Primul concurs al sezonului în aer liber, „Criteriul primăverii" (organizat de F.R.T.), care s-a desfășurat timp de o săptămînă în Capitală, nu a corespuns așteptărilor, atît din punct de vedere valoric, cît și organizatoric.

Nu vom încerca să facem o analiză mai profundă a acestui prim concurs, dar o serie de lucruri trebuie cunoscute. În primul rînd, faptul că, simultan, s-au desfășurat două concursuri, pe două baze sportive diferite : „Criteriul primăverii" pentru jucătorii fruntași, seniori și senioare, la complexul sportiv de la Progresul, și „Cupa municipiului București", rezervată juniorilor și copiilor, la Centrul de antrenament nr. 2.

Din calendarul competițional pe anul 1970 cunoșteam că aceste două întreceri urmau să se desfășoare la date diferite : „Criteriul primăverii", 30 martie — 5 aprilie (deci, a început cînd trebuia să se termine), și „Cupa municipiului București", la o altă dată. Aceasta a făcut ca o serie de juniori de perspectivă să fie obligați să participe la ambele competiții și, lucru nepermis, să joace cîte 3 și chiar 4 meciuri pe zi. Or, este știut că pentru asemenea întreceri-maraton, numai medicul își poate da avizul !

Dar, să trecem la concret. Copii talentați, ca Mariana Simionescu, Florența Mihai, Virginia Ruzici și alții, după ce susțineau cîte două partide la Centrul de antrenament nr. 2, între orele 8—13, fugeau la baza din Dr. Staicovici, unde erau programați la alte întreceri, mult mai grele, în compania jucătorilor seniori și senioare. Aceste jocuri începeau la orele 14 și se terminau la 19. Ne întrebăm : cînd mai aveau timp acești copii să se odihnească și să ia masa ? Un exemplu edificator ni-l oferă disputa dintre eleva Virginia Ruzici (15 ani) și Eleonora Dumitrescu (Steaua), tenismană cu foarte vechi stagii. Prima s-a prezentat la joc după ce a mai susținut două partide. Jocul a început de netă superioritate a prea tinerei jucătoare, care a cîștigat primul set cu 6—4 și conducea cu 3—1 în cel de al doilea. Dar, efortul mult prea mare a început să-și spună cuvîntul : încet-încet puterile au părăsit-o și micuța tenismană a cedat cu 4—6, 2—6 ultimele două seturi. Un joc care, în condiții normale, ar fi putut să-i revină. Ne întrebăm cui a folosit acest supraefort și, în final, acest rezultat ? Antrenorii au datoria să ne dea acest răspuns.

Un alt lucru de neînțeles a fost acela că o serie de jucători au părăsit competiția în plină desfășurare. Doar cîteva exemple : jucătorul Ludovic Szabo (legitimat la Steagul roșu Brașov) a părăsit întrecerea marți dimineața, după ce în prealabil a trecut două tururi ! Joi a plecat echipa Mureșul (Tg. Mureș — 6 jucători). Echipa Industria sîrmei din Cîmpia Turzii (4 jucători) a părăsit Capitala vineri, iar colegii lor din Arad (7 jucători) i-au urmat sîmbătă. Cei care au rezistat mai mult au fost jucătorii din Timișoara care au plecat duminică dimineața (întrecerile au început luni, 6 aprilie, și s-au încheiat duminică 12 aprilie, orele 19).

Așa s-a ajuns în situația, cu totul ieșită din comun, că din cele 250 de partide disputate (simplu eliminatorii, dublu mixt, dublu bărbați, dublu fete cît și în cadrul grupelor), peste 40 s-au adjudecat prin forfait !

În pofida faptului că de-a lungul întrecerilor au ieșit în evidență o seamă de lipsuri, iar multe din partide au fost de un slab nivel (controlînd tabelul de concurs am constatat că apar numeroase rezultate de 6—0, 6—1) — am asistat, totuși, la partide viu disputate, presărate cu faze dinamice pe care ni le-au oferit doar un număr mic de tenismani ca : Petre Mărmureanu, Viorel Marcu, C. Popovici, Sever Mureșan, Toma Ovics, Iosif Kerekeș, Iudith Dibar, Agneta Kun, Felicia Bucur, Elena Takacs, Mariana Ciogolea.

Sperăm că, în sezonul care abia a început, vom avea posibilitatea să asistăm la concursuri mai bine organizate. Dar, în același timp, așteptăm din partea jucătorilor o preocupare mai mare pentru pregătirea lor, un spirit de disciplină ireproșabil.

★

În ceea ce privește „Cupa municipiului București", competiție organizată de Școala sportivă nr. 2, consemnăm ca îmbucurător faptul că ea s-a ridicat la valoarea unei întreceri republicane, atît prin numărul mare de participanți cît și prin calitatea jocului practicat de juniori și copii.

Întrecerile au fost dominate de tinerii dinamoviști, care au cîștigat 6 probe din cele 9 ale concursului.

Theo MACARSCHI

Gh. Lupu (64,1 — 100 m spate) și Zeno Oprițescu (56,6 — 100 m liber) la Cluj

CLUJ 15 (prin telefon). În bazinul de 50 m din localitate au început întrecerile concursului republican de primăvară rezervate juniorilor și copiilor (categ. A). Primele două reuniuni au fost marcate de cîteva cifre meritorii realizate de Zeno Oprițescu (56,6 la 100 m liber, nou record de juniori) și Gh. Lupu (64,1 la 100 m spate în stafetă (nou record de juniori).

Rezultate tehnice — JUNIORI : 100 m liber (m) : I. Z. OPRIȚESCU (CSM Cluj) 59,2 (56,6 în serii), H. Potocnik (Șc. Sp. Timiș.) 60,9, Al. Gherban (Șc. Sp. Reș.) 61,1 ; 100 m liber (f) : L. RADU (Din.) 63,1, G. Sovago (CSM Cluj) 63,5, 3. A. Anton (Din) 70,8 ; 100 m bras (m) : A. MILITARU (Din.) 1:18,2, A. Țimpu (CSS) 1:18,8, V. Boboc (Rapid) 1:22,1 ; 100 m bras (f) : A. GEORGESCU (Din.) 1:24,8, Il. Török (Șc. sp. Tg. Mureș) 1:30,5 ; 200 m mixt (m) : OPRIȚESCU 2:24,9 (r.p.), L. Copcealău (Din.) 2:26,7, E. Manolescu (Șc. Sp. 2) 2:32,8 ; 200 m mixt (f) : L. RADU 2:55,5 ; 4×100 m mixt (m) : DINAMO 4:51,7 ; 4×100 m mixt (f) : DINAMO 5:20,8 ;

COPII — 100 m liber (m) : ADRIAN DAN (Met. Turda) 64,1, E. Hanerth (Șc. Sp. Sibiu) 66,1 ; 100 m liber (f) : A. GROZA (Din.) 67,2 (r.p.), L. Dan (Din.) 67,8 ; 100 m bras (m) : G. POPOVICI (Din) 1:18,9 (r.p.), Al. Petrescu (Șc. Sp. 2) 1:22,0 ; 100 m bras (f) : R. PETRUICĂ (Șc. Sp. Reș.) 1:24,1, D. Litaveț (Șc. Sp. Reș.) 1:29,0, L. Mancu (CSS) 1:36,7 ; 200 m mixt (m) : D. WETTERNECK (Șc. Sp. Reș) 2:32,3, T. Nicolae (Din) 2:33,8 ; 200 m mixt (f) : A. GROZA 2:46,4, D. Hluzin (Șc. Sp. Reș.) 2:51,3, L. Dan 2:51,6 ; 4×100 m mixt (m) : Șc. SP. REȘIȚA 5:08,0 ; 4×100 m mixt (f) : ȘC. SP. REȘIȚA 5:15,2.

P. RADVANI—coresp.